

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 033201 25 Кж 16
Бањалука, 21.5.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Светлане Марић чланова вијећа, уз учешће записничара Андреа Гранолић, у кривичном предмету против оптуженог Д. М. због кривичног дјела - Тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1) Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Бањалуци, те жалби браниоца оптуженог – адвоката Зорана Бубића из Бањалуке и жалби оптуженог, изјављених на пресуду Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 033201 23 К од 18.7.2025. године, у сједници вијећа, којој су присуствовали Републички јавни тужилац Светлана Бијелић, бранилац оптуженог - адвокат Бојана Пепић из Бањалуке а и оптужени, одржаној дана 21.5.2026. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба окружног јавног тужиоца у Бањалуци, а дјелимичним уважавањем жалби оптуженог Д. М. и његовог браниоца, преиначава се у правној оцјени дјела и одлуци о казни, пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 033201 23 К од 18.7.2025. године тако да се радње оптуженог описане у изреци те пресуде правно квалификују као кривично дјело – Убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске, за које га овај суд примјеном члана 43, 46. став 1. и 52. истог законика осуђује на казну затвора у трајању од двадесет година, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 3.12.2022. године па надаље.

У преосталом дијелу та пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 033201 23 К од 18.7.2025. године оптужени Д. М. је оглашен кривим да је учинио кривично дјело - Тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1) Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 15/21, 89/21, 73/23, 19/25, 31/25 и 92/25, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од тридесет година, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 3.12.2022. године па надаље. Истом пресудом је, на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 34.628,43 КМ, у року од петнаест дана од правоснажности пресуде, док је на основу члана 108. став 3.

истог закона и обавезан да на име материјалне штете исплати оштећеним Д. Б. и Т. Б., родитељима покојног А. Б., износ од 11.837,19 КМ, а да су са преосталим имовинскоправним захтјевом ти оштећени упућени на парнични поступак, а такође је и привредно друштво DDC MLS д.о.о. Сарајево са имовинскоправним захтјевом упућено на парнични поступак.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац у Бањалуци, а жалбе су такође изјавили оптужени и његов бранилац - адвокат Зоран Бубић из Бањалуке, те је одговор на жалбу окружног јавног тужиоца и дао поменути бранилац оптуженог, а такође је на жалбу тог браниоца одговор дао окружни јавни тужилац у Бањалуци (у даљем тексту: тужилац).

Тужилац је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, позивом на одредбу члана 314. став 1. ЗКП РС, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи у том дијелу и оптуженом, примјеном члана 45. КЗ РС изрекне казна доживотног затвора.

Бранилац оптуженог адвокат Зоран Бубић је као ранији бранилац оптуженог по службеној дужности (у даљем тексту: ранији бранилац) жалбу изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) и к) ЗКП РС, те повреде Кривичног законика а и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и одлука о кривичној санкцији, имовинскоправном захтјеву и трошковима кривичног поступка, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Тakoђе је оптужени жалбу изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика а и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се пресуда преиначи тако да се он ослободи од оптужбе.

У писменом одговору на жалбе (ранијег) браниоца оптуженог и оптуженог, тужилац је оспорио наводе тих жалби, предложивши да се одбију као неосноване, а у одговору на жалбу тужиоца, (ранији) бранилац оптуженог је оспорио наводе те жалбе, предложивши да се одбије као неоснована, а да се уваже жалбе тог браниоца и оптуженог на начин како је то предложено у тим жалбама.

У сједници вијећа овог суда, одржаној сходно одредби члана 318. став 4. ЗКП РС у присуству Републичког јавног тужиоца Светланке Бијелић, браниоца оптуженог-адвоката Бојане Пепић из Бањалуке (а по замјеничкој пуномоћи датој од стране адвоката Рада Ђулибрка из Бањалуке који је у међувремену, одлуком председника првостепеног суда постављен оптуженом за браниоца по службеној дужности, умјесто поменутог ранијег браниоца), у вези са чим се и оптужени сагласио да га пред овим судом и брани адвокат Бојана Пепић (као изабрани бранилац), републички јавни тужилац је остала код навода и приједлога из жалбе тужиоца, као и одговора тужиоца на жалбу (ранијег) браниоца оптуженог, док је с друге стране бранилац оптуженог - адвокат Бојана Пепић изложила изјављену жалбу (ранијег) браниоца оптуженог, остајући у свему код навода и приједлога из те жалбе, као и одговора на жалбу тужиоца, са којим наводима и приједлозима се

сагласио и оптужени, изnoseћи такође наводе и приједлоге из своје жалбе код којих је у цијелости и остао.

Размотривши списе предмета, побијану пресуду, жалбе а и одговоре на жалбе, одлучено је, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Оправдано се у жалбама (ранијег) браниоца оптуженог и оптуженог, истиче да су незаконити докази у смислу одредбе члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, који се односе на записнике о показивању оптуженог (у својству осумњиченог) о томе гдје је одбацио предмете везане за извршење кривичног дјела које му се ставља на терет (конкретно црвену јакну и сиви дукс које је имао на себи, а и ножа којим је извршено дјело), у вези са којим показивањем су сачињени записници о увиђају о проналажењу тих предмета (с тим да нож и није пронађен, јер је према тим записницима бачен у ријеку Врбас), који докази су прибављени без присуства браниоца оптуженог (тада осумњиченог) и то прије но што је осумњичени формално испитан у присуству свог браниоца пред Полицијском управом Бањалука (у даљем тексту: ПУ Бањалука), иако се радило о кривичном дјелу за које је у смислу члана 53. став 1. ЗКП РС предвиђена обавезна одбрана, будући да се за кривично дјело - Тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1) КЗ РС које му је стављено на терет и може изрећи казна доживотног затвора, па тако да се на тим доказима, што се основано и истиче у поменутих жалбама, и не може заснивати побијана пресуда.

Насупрот томе, без основа су приговори тих жалби у погледу оспоравања записника о испитивању осумњиченог пред ПУ Бањалука од дана 3.12.2022. године, које је и обављено у присуству тадашњег браниоца оптуженог - адвоката Вање Лакић из Бањалуке као браниоца којег је оптужени (тада у својству осумњиченог) и изабрао да га брани у кривичном поступку, а при чему је (како то и из списка предмета произилази) осумњичени и упозорен на своја права, превасходно да мора имати браниоца приликом првог испитивања а и надаље у свакој фази поступка, па тако да је на том записнику у уводном дијелу и уписано да је испитивању осумњиченог и присутна као бранилац - адвокат Вања Лакић. Сходно томе на правилност тог записника и не утиче то што је приликом констатације у том записнику, а након што је осумњичени и поучен о својим правима, те то и уписано у записнику, на питање полицијског службеника „Да ли осумњичени жели узети браниоца“ уписан одговор: „Не“, при чему је и стављен потпис осумњиченог, будући да је неспорно да је већ у том записнику у уводном дијелу и констатовано да је испитивању присутна бранилац осумњиченог адвокат Вања Лакић, а имајући у виду да се она заједно са осумњиченим и потписала на крају тог записника. Такође на правилност тог записника не може утицати ни то што на питање осумњиченог: „Да ли хоће да чита записник или да му се записник прочита?“ није уписан његов одговор, већ се он само испод тог питања потписао, а исто тако потписао и испод питања: „Да ли има приговор на записник?“ а и питања: „Да ли хоће да потпише записник?“, а све имајући у виду да је, како је то већ и констатовано, на крају тај записник и потписан без примједби, како од стране самог осумњиченог а тако и од стране његовог тадашњег браниоца-адвоката Вање Лакић. У погледу тих недостатака у поменутом записнику је суд у побијаној пресуди и дао ваљано образложење, констатујући да се ради о очигледној омашци полицијског службеника у куцању, а и ненамјерним пропустима (што су у својим саслушањима као свједоци и потврдили на главном претресу полицијски службеници С. М. и Р. Д. који су и вршили испитивање осумњиченог), будући да је осумњичени и прије

самог тог испитивања, неспорно већ и био изабрао браниоца, а који је приликом тог испитивања и био присутан.

С тим у вези није основан ни приговор жалби оптуженог и његовог (ранијег) браниоца да је то испитивање оптуженог у својству осумњиченог требало прекинути тако да се осумњиченом постави бранилац по службеној дужности, будући да је тек на записнику о његовом испитивању од 4.12.2022. године у Окружном јавном тужилаштву у Бањалуци (у даљем тексту: Тужилаштво), а након што је у том записнику осумњичени и навео да је као браниоца ангажовао адвоката Вању Лакић, затражио да му се у даљем поступку постави бранилац по службеној дужности, управо у личности тог адвоката или неког другог адвоката, а са образложењем да нема довољно новчаних средстава да сам сноси трошкове адвоката. Како је у даљем току тог записника о свом испитивању у Тужилаштву, осумњичени и навео да након што се консултовао са својим браниоцем адвокатом Вањом Лакић, у цијелости остаје код свих навода из свог исказа датог у својству осумњиченог у присуству тог адвоката у ПУ Бањалука од 3.12.2022. године у вези са извршењем кривичног дјела које му се ставља на терет, па да је такође и навео да нема ништа ново да дода, те да и не жели да даје неку нову изјаву у Тужилаштву, то се ни правилност тог записника о испитивању осумњиченог у Тужилаштву не може довести у сумњу, без обзира што том приликом осумњичени и није детаљно испитан на околности кривичног дјела које му је стављено на терет, имајући у виду да је том приликом и изјавио да не жели да даје било какву нову изјаву пред тужиоцем. Тиме је осумњичени фактички и потврдио свој исказ дат пред ПУ Бањалука од 3.12.2022. године, у којем је и навео да је управо он лишио живота оштећеног А. Б., детаљно и објаснивши како је то учинио, а у ком смислу је и покренута истрага против њега, а чиме се одбрана оптуженог изнијета у његовој жалби којом он негира да је учинилац тог дјела, већ да су то наводно учинила нека друга два лица, а које је он (како је у жалби навео) налазећи се у близини тог догађаја и примијетио, па да и сматра да су та два лица лишили живота оштећеног, указује потпуно без основа.

О свему наведеном, у погледу правилности испитивања осумњиченог на записнику од 3.12.2022. године пред ПУ Бањалука а и на записнику у Тужилаштву од 4.12.2022. године су у побијаној пресуди дати аргументовани разлози, које прихвата и овај суд и на које и упућује одбрану оптуженог, па тако да у погледу тих околности није ни било потребно саслушавати у својству свједока адвоката Вању Лакић, сходно чему није од утицаја ни то што она на околности сачињавања и правилности тих записника и није саслушана, па тако да у погледу тих записника и није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка која се односи на повреду права оптуженог на одбрану из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, на коју повреду се у жалбама (ранијег) браниоца оптуженог и оптуженог позива. Стога на правилност тих записника из истраге, не може утицати ни то што је тим испитивањима претходило прибављање незаконитих доказа који се односе на показивање од стране осумњиченог мјеста гдје је одбацио предмете везане за извршење кривичног дјела које му је стављено на терет.

Како су у образложењу побијане пресуде о свему томе и дати довољно јасни и аргументовани разлози, при чему изрека пресуде и није неразумљива нити противрјечна сама себи, нити разлозима пресуде о одлучним чињеницама, тиме није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС на које се одбрана оптуженог у својим жалбама позива.

У вези с тим нису прихватљиви ни приговори поменутих жалби да је оптужени прије формалног испитивања у ПУ Бањалука, био тучен а и злостављан од стране полицијских службеника ради изнуђивања признања да је учинио кривично дјело које му се ставља на терет. То из разлога што су такве тврдње оптуженог негирали у свом свједочењу саслушани полицијски службеници, потврђујући да је осумњичени, и прије формалног испитивања у ПУ Бањалука (у присуству свог изабраног браниоца - адвоката Вање Лакић) и поучен о својим правима као осумњичени, а што између осталог и произилази из потврде о лишавању слободе осумњиченог. Исто тако је неприхватљив и жалбени приговор оптуженог да је полицијски службеник С. М. која га је испитивала приликом сачињавања записника о његовом испитивању у ПУ Бањалука од 3.12.2022. године, нетачно уписала његов исказ, те да му је том приликом дала на потпис наводну прилагођену верзију његовог исказа, коју он и није читао, па да је у крајњем и његов бранилац адвокат Вања Лакић наводно учествовала у сачињавању те прилагођене верзије његовог исказа, сугеришући му да призна дјело које му се ставља на терет, а која верзија из исказа који је он потписао и не одговара стварном његовом исказу који је дао пред ПУ Бањалука. О свему томе су у образложењу побијане пресуде и дати ваљани разлози о неприхватању такве одбране оптуженог, јер да је неспорно срачуната на избјегавање његове кривичне одговорности, а све имајући у виду да је осумњичени приликом давања свога исказа у Тужилаштву на записник од 4.12.2022. године управо и навео да је поступање овлашћених службених лица према њему било коректно, а и да нема примједби на њихово поступање, додајући да у цјелости остаје код свог исказа којег је у својству осумњиченог дао у присуству свог изабраног браниоца - адвоката Вање Лакић у ПУ Бањалука 3.12.2022. године.

Такође су и у погледу правилности чињеничног утврђења у образложењу побијане пресуде дати довољно јасни и утемељени разлози, на које овај суд и упућује одбрану оптуженог, из којих разлога и произилази да је оптужени дана 2.12.2022. године око 19.35 часова, у улици Булевар српске војске у Бањалуци, након што је пратио кретање оштећеног А. Б. (који се након завршетка свог посла у привредном друштву DDC MLS д.о.о. Сарајево у пословници у Бањалуци, у којој је и оптужени запослен а који је раније завршио тај дан с послом), кретао пјешачком стазом из правца ТЦ „Делта Планет“ у правцу Ребровачког моста, сустигао оштећеног и ножем који је држао у руци, задао оштећеном убодну рану у предјелу горњег дијела трупа, те када је потом оштећени трчећим кораком почео да бјежи (прешавши коловоз Булевара српске војске) и дошавши до објекта бензинске пумпе „Нестро Петрол“ се спотакао и пао на асфалтну подлогу, оптужени га сустигао и са ножем у руци (док је оштећени лежао на асфалтној подлози) задао му осам убодних рана у предјелу задње стране лијевог рамена, лијеве стране лица и врата, а и десне стране грудног коша, услед којих је дошло до спољашњег и унутрашњег крварења са посљедицим искрварењем, те наступила смрт оштећеног, а оптужени се дао у бјекство, напустивши лице мјеста, у правцу Студентског центра „Кампус“, како је то све и описано у изреци побијане пресуде, сходно чему се у том смислу жалбени приговори одбране оптуженог указују без основа.

У погледу таквог чињеничног утврђења, које је поткријељено и налазима и мишљењима вјештака о задобијеним повредама оштећеног и његовој смрти, на другачије закључивање не може утицати ни то што на предметима који су изузети од оптуженог а и оштећеног (након што се одиграо предметни кривичноправни догађај) нису пронађени међусобни ДНК трагови, то јест на предметима оптуженог ДНК трагови оштећеног а на предметима оштећеног ДНК трагови оптуженог, а такође ни то што према бројним

снимцима надзорних камера који су и описани у образложењу пресуде, није оптужени на сигуран начин препознат као лице које је лишило живота оштећеног, имајући у виду да је анализом тих видео снимака вјештак криминалистичко - техничке струке Грегор Ковач и утврдио да оптуженог са непосредним кривичноправним догађајем повезује висина, ширина рамена а и конституција тијела оптуженог, при чему је у погледу тога вјештак и дао коначну оцјену +3, према којој и произилази да се у односу на оптуженог као учиниоца кривичног дјела и ради о истом лицу, тако да је проценат прецизности таквог налаза по кинематици кретања тијела оптуженог 84,5%, што се све и не може довести у сумњу код чињенице да је оптужени детаљно у својству осумњиченог и признао радње којима је лишио живота оштећеног А. Б., с тим да је у том исказу пред ПУ Бањалука и навео да се прије непосредног напада на оштећеног, оштећени према њему окренуо и наводно агресивно кренуо према њему, али коју одбрану оптуженог у том дијелу суд правилно и није прихватио будући да је срачуната на умањење његове кривичне одговорности. Сходно свему томе се и супротни наводи оптуженог изнесени у његовој жалби, којима негира да је лишио живота оштећеног, пребацујући одговорност за то на наводна друга два лица као извршиоце, те да му је наводно у стану у којем је живио и подметнута црвена јакна (у којој је према видео снимцима са мјеста предметног кривичноправног догађаја и било лице које је лишило живота оштећеног) указују потпуно без основа.

При томе је суд у побијаној пресуди, описујући кретање оптуженог у одјећи са поменутом црвеном јакном, и дао детаљне разлоге који несумњиво и повезују оптуженог са радњама лишавања живота оштећеног, а на шта упућују и сви остали изведени докази, тако да и представљају заокружен систем индиција који једино и упућује на оптуженог као извршиоца кривичног дјела у којем је лишен живота оштећени, а што је у осталом оптужени и признао у својим исказима у истрази, који и нису доведени у сумњу.

То се и у погледу самог психичког односа оптуженог према учиненом кривичном дјелу, потврђује налазима и мишљењима вјештака, психолошке струке др Татјане Драгишић и психијатријске струке др Мирка Николића, који су констатовали да је код оптуженог доминантан несвјесни начин реаговања на различите фрустрације, тако да напосто брани себе од самог себе и од неке психичке опасности која је дио његове личности, при чему оптуженог, и поред његове натпросјечне интелигенције одликује шизо-параноидна структура фрагилних его граница, а што значи да не управља добро са својим егом, односно са својом личношћу, па тако да је доминантан механизам његове одбране према којим пројектује своје жеље, вољу и фантазије на другог и на тај начин осјећа да тај други жели да то њему уради. Сходно томе су вјештаци закључили да се код оптуженог ради о поремећају личности, са испољеним параноичним идејама, па тако да је у конкретном случају и била присутна, карактеристична емоција љубоморе оптуженог на оштећеног (којег је лишио живота), а којег оштећеног је одликовала комуникативност, дружељубивост и веселост (како то и произилази из списка предмета, о чему су се и изразили саслушани свјedoци као радне колеге оптуженог и оштећеног), а које одлике оштећеног је оптужени у својој перцепцији доживио као нерјешиву пријетњу за свој живот. При томе је вјештак др Мирко Николић и додао да се такав вид љубоморе описује као пројективна љубомора, у којој се у ствари ради о поврјеђивању сујете, што се у литератури описује као „злочин из страсти“, а што се све, и по мишљењу овог суда несумњиво уклапа у потпуну слику о оптуженом као лицу које је и лишило живота оштећеног, који је био његов радни колега, о чему је суд у образложењу побијане пресуде такође дао ваљане разлоге на које и овај суд упућује одбрану оптуженог.

У погледу саме правне оцјене учињеног кривичног дјела суд је у побијаној пресуди нашао да је оптужени учинио кривично дјело - Тешко убиство из члана 125. став 1. КЗ РС, прихватајући правну квалификацију из оптужнице да је оптужени на свиреп начин лишио живота оштећеног, иако у изреци оптужнице а и изреци побијане пресуде нису описане радње које би упућивале на свирепост поступања оптуженог у лишавању живота оштећеног, а с обзиром да за квалификацију тог кривичног дјела треба да буду испуњени, како објективни а тако и субјективни елементи бића тог кривичног дјела, при чему се субјективни елементи огледају у свијести оптуженог да задавањем толиког броја убода наноси патње и бол које због свог интензитета превазилазе уобичајене болове и патње које су очекиване код сваког другог убиства, тако да се фактички ради о мучењу, а који субјективни елементи у конкретном случају код оптуженог и нису садржани, на шта се у жалби (ранијег) браниоца оптуженог правилно и указује, будући да и нема доказа да је оптужени био свјестан да оштећени трпи бол и патњу високог интензитета, па да је оптужени управо и хтио да оштећени трпи такве патње и болове. То се поткрјењује и чињеницом да је, након што је оптужени с леђа задао први ударац оштећеном у предјелу горњег дијела трупа, те након тога оштећени почео бјежати и оптужени га сустигао, наношење преосталих осам убодних рана ножем оштећеном, трајало свега 24 секунде, што несумњиво упућује на закључак да је умишљај учиниоца био ограничен искључиво на лишавање живота оштећеног, то јест да га „докрајчи“. Имајући у виду наведено, како и није доказан субјективни елемент кривичног дјела - Тешко убиство на свиреп начин, који подразумијева да је оптужени био свјестан да оштећеном и наноси тешке и дуготрајне болове односно патње, да би код оптуженог постојала свирепост која се одликује тежином проузрокованих мука оштећеном и неосјетљивошћу оптуженог према тим мукама или пак уживањем у наношењу тих мука, то се у конкретном случају и не ради о том кривичном дјелу, како се то основано и указује у жалби ранијег браниоца оптуженог, а код којих жалбених приговора је и остао бранилац оптуженог на сједници вијећа овог суда, а са којим жалбеним приговорима се сагласио и сам оптужени. При томе је искључено и постојање подмуклости оптуженог као алтернативно обиљежје (поред свирепости) бића истог кривичног дјела, будући да је самим тим што је оптужени напао с леђа оптуженог (иако га је претходно пратио након што га је уочио да се креће по изласку са посла) не значи да је оптужени и поступао на подмукао начин.

Стога се по мишљењу овог суда у радњама оптуженог стичу битна обиљежја кривичног дјела - Убиство из члана 124. став 1. КЗ РС а не кривичног дјела - Тешко убиство из члана 125. став 1. КЗ РС које му је оптужницом а и побијаном пресудом стављено на терет, а све имајући у виду да је оптужени неспорно, са директним умишљајем и лишио живота оштећеног. Сходно томе је побијану пресуду ваљало, а дјелимичним уважавањем жалби (ранијег) браниоца оптуженог и оптуженог, преиначити, у погледу правне оцјене учињеног кривичног дјела тако што се радње оптуженог описане у изреци те пресуде правно квалификују као кривично дјело - Убиство из члана 124. став 1. КЗ РС, за које га овај суд примјеном чланова 43, 46. став 1. и 52. истог законика, имајући у виду како отежавајуће а тако и олакшавајуће околности које је суд констатовао у образложењу побијане пресуде, осуђује на казну затвора у трајању од двадесет година, а у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 3.12.2022. године па надаље.

Сходно томе се без основа указује жалба тужиоца према којој је оптуженом умјесто казне затвора у трајању од тридесет година (на коју је осуђен побијаном пресудом) требало изрећи казну доживотног затвора, а која је предвиђена за кривично дјело - Тешко убиство из члана 125. став 1. КЗ РС али не и за кривично дјело - Убиство из члана 124.

став 1. КЗ РС за које је предвиђена казна затвора од пет до двадесет година. Због тога је у том смислу, будући да је овом пресудом и измијењена правна оцјена учињеног дјела, оптуженом а у складу са његовим степеном кривичне одговорности, као и побудама из којих је учинио кривично дјело, те јачини угрожавања а и повреди заштићеног добра, а и околностима под којима дјело учинио, као и ранијем животу оптуженог и његовим личним приликама, те и његовом држању послје учињеног кривичног дјела, овај суд одмјерио максималну казну у трајању од двадесет година. На другачије одлучивање не могу ни утицати жалбени приговори тужиоца, а такође ни жалбени приговори (ранијег) браниоца оптуженог да је оптуженог требало ослободити од оптужбе да је учинио кривично дјело којим је лишен живота оштећени, сходно чему се у том дијелу поменуте жалбе и указују без основа.

По мишљењу овог суда са изреченом казном затвора оптуженом од двадесет година, ће се у потпуности постићи сврха кажњавања, како са аспекта генералне а тако и специјалне превенције, имајући у виду друштвену осуду за учињено кривично дјело, а и развијање и јачање одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности таквих кривичних дјела, те оправданости кажњавања и неопходности поштовања закона.

Како је оптужени овом пресудом оглашен кривим за наведено кривично дјело и осуђен на казну у оквиру законом запријеђене казне, без основа се указују и приговори жалбе (ранијег) браниоца оптуженог у односу на одлуку у побијаној пресуди о трошковима кривичног поступка, као и одлуку о имовинскоправним захтјевима, који приговори у тој жалби уопште и нису образложени, па тако да се те одлуке ничим и не доводе у сумњу, сходно чему је у том дијелу ту жалбу ваљало одбити.

С обзиром на све изнесено, а како ни остали наводи предметних жалби а и одговора на жалбе, нису могле утицати на другачије закључивање, то је и одлучено, на основу члана 328. став 1. ЗКП РС да се жалба тужиоца одбија као неоснована, а да се дјелимичним уважавањем жалби оптуженог и његовог (ранијег) браниоца побијана пресуда преиначава у правној оцјени кривичног дјела а и одлуци о казни, на начин како је то и наведено у изреци ове пресуде, док у свему осталом побијана пресуда остаје неизмијењена.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић